

ROZUMĚT SI S NOCÍ

Šel jsem ven v dešti, do tmy.
Pod posledním ze světél,
pod nebem,
v němž se měsíc jasný skvěl,
noci jsem, i sám sobě
rozuměl...

VEJDI

Noc tak černá. Přece v ní však
tiše zpíval drozd.
Chtěl jsem vítat silnou chvíli –
byl jsem však jen host.

STROM ZA OKNEM

Strome za mým oknem, strome osamělý,
naše samota nás spojuje a dělí.
Já slyším ryk, když korunou tvou vichry vanou.
Ty vídáš na loži mou hlavu uzmánou.

TELEFON

Váš hlas – z květu na okně
tenkrát na mě dýchal.
Mně zdálo se, že zavzlyk...
„Přijďte,“ zanaříkal.

Já neřekla jsem nic,
jen myšlenka se mihla.

A já tu stojím teď
a vzpomínka má zjihlá.
Ta myšlenka mě stihla.

U LESA VEČER, KDYŽ PADAL SNÍH

Večer. A les,
a padá sníh.
Den doznívá.
Leč neutich.

Jsou věci, touhy,
a nelze s nimi hnout.
A nezbyvá
než koně pobídnout.

LOVEC ZAJÍCŮ

Psi natěšení
na kořist – kožich našedlý.
A vlídně
pak pochválí je ten,
kdo rozdal smrt –
rozhodně
a klidně.

LISTOPAD

Já viděl listy ve vší slávě;
pak je v pádu vlát.
Slyšel jsem času čestnou salvu
do ztracena doznívat –
tak pohřbívá své padlé
listopad.

MOLLOVÝ PTÁK

Pod okny zpíval pták,
a já si přál, by v jiné tónině
mi píseň zazpíval.

Přání k pousmání:
Naučme se spíše děkovat
kráse, k níž jsme zváni...

MÍRUMILOVNÝ PASTÝŘ

S hlavou v trávě,
kráčeje v nebeských pastvinách,
nemívám o svět žádný strach.
A mít tu moc,
takový, jaký je, stvořit bych ho chtěl;
jenom snad na meč rád bych zapomněl...

TAJEMSTVÍ

Uchovat před všemi umí své hájemství –
o to víc dychtíme dotknout se tajemství...

ZBITÉ

Vítr a déšť se smluvily –
krajinu, vše živé v ní
ošklivě dobily.
Darmo se trápit pro nemyslíci běsy;
úderý lidské mi na srdci leží...

OHEŇ A LED

To sýčkování znám už málem nazpaměť:
prý jistě jednou zhyne všečen zdejší svět!
Je možné,
že – z rozporů stvořen – ve svárech dokoná.
Však všem, co slaví to,
ba chtěli by se na tom podílet,
vzkazují: Ať raděj vás si vezme oheň
či spolkně věčný led!

BLÍŽÍ SE ROK DVA TISÍCE

Blížil se rok dva tisíce.
Co nevidět měl skončit svět –
a někdo od práce jen letmo hlavu zved
a jiný studoval dál tenhle svět.

V oběhu je jistě další předpověď.
A – neskončí-li osobní můj svět –
jsem přesvědčen, že ex post
si o té předpovědi budeme zas vyprávět.

NA POBŘEŽÍ PACIFIKU

Tříštící se voda hřměla mhou.
Myšlenky se hnaly jedna přes druhou
a potápěly rozbitý můj břeh.
Zapřený o útes
účtoval jsem se sebou a světem
a vracel těžké kletby do nebes.

DÉLKA ŽIVOTA

Mladý už dávno nejsem,
stařec ještě chvíli také ne.
Snad měl bych o životě něco znát.
Však neláká mne moudra rozsévat;
vím jen, že za žití jsem rád –
i tehdy, když zaslechnu ho v sobě jenom
zasténat.

TROCHA SNĚHU

Dnes se vráně
sněhem chtělo
posypat mně
z větve čelo –

a já s čelem posypaným
děkoval jsem hrátkám vraním,
žehnal jsem té černé vráně
na zahradě v bledém lednu

v otevřeném chrámu Páně...

ROD RŮŽÍ

Růže je růže
a vždy jen růží byla.
Však pokud svojí krásou
se do srdce ti vryla
svou ryzí růží podstatou
tvou bytost polidštila...

CESTA, JÍŽ JSEM NEŠEL

Cesta, již jsem nešel.
Snad pro jiného zbývá.
A sejdem-li se jednou,
budeme se ptát,
kdo s kým se vlastně potkává,
kdo na koho se dívá.

NADOBRO KONEC

Až moje stopy vyblednou,
jak stopy všech, co žitím jdou,
pak někdo další bude tady stát
a sebe nad cestami dojímat.

OTÁZKA

Pohledte mi do hvězd, smrtelníci,
pravil hlas. A ptejte se, byť němě.
Co odpovím, je ve hvězdách;
však ptejte se –
jen tak je možné vůbec něco říci.